

Szürkület

Kint álltam, az erkélyen,
kint, a szürkületben,
mikor a világ csupa szürke, rózsaszín és
pasztell,
és a Nap sincs már fent, hogy mindent
élessé és ragyogóvá tegyen...

Nem.

Most minden puha, minden lágy;
langyos szellő fújdogál...

És környes-körül madárhangok;
élesen sipító bagoly, csiripelő cinke,
csattogó szarka, és még valami, ami
énekel,

megállás nélkül, szüntelen,
éjjel és nappal, de nem tudom,
melyik az...

Csak hallgatom, ahogy csipog, dalol,
Cserreg, csattog és trillázik...

De még mindig nem tudom,

Mi ő.

Talán fülemüle. Talán...

Nem tudom.

Már a lámpák is égnek az utcán,
sárga fényükkel pásztázzák a járdát
búrájuk körül bogárraj zümmög,
bár nem biztos. Odáig nem látok.

És a szürke is egyre több.

Az ég szürke. A fény szürke.

A fák is szürkék. És a kezem is.

És a papír is. És a ceruza is.

Már minden szürke, látni is

nehéz.

Kontúrja sincs már semminek,

a szürke jött, és bekebelezte;

csak a madárhang színes.

Csak annak van körvonala.

Ahogy élesen felvijjog az alkonyatban...